

In Memoriam **Ries Vernooij**

22 maart 1960 – 1 maart 2020

*Tekst zoals uitgesproken door Jeroen Bartelse op de afscheidsbijeenkomst
6 maart 2020 in TivoliVredenburg*

‘Ries was altijd overal.’ De afgelopen week kwam die uitspraak steeds terug in de verhalen en herinneringen over hem. Verhalen waarvan ik hier, namens TivoliVredenburg, een paar met jullie deel.

Ries kwam je overal tegen. Alsof hij de magische kunst verstond om overal tegelijk te zijn. Alleen daarom al is zijn dood even onvoorstelbaar als onverteerbaar. Ries is één van ons. Hij hoort bij dit gebouw, bij deze organisatie die hij heeft helpen opbouwen, bij de gemeenschap die we met elkaar vormen. Daarom is het ook zo fijn dat we hem hier mogen gedenken, in de Grote Zaal, zijn Grote Zaal, waar hij ontelbare concerten heeft meegemaakt als liefhebber, als producent, als teamleider.

Ries was er altijd. Ook buiten werktijd was hij in TivoliVredenburg te vinden. 's Avonds als zijn twee zoons in bed lagen, ging hij meer dan eens nog even terug. Hij kon het niet laten: even checken of alles goed ging, je wist maar nooit. Zo liet hij ‘zijn’ mensen op de vloer weten dat hij er was voor hen. En natuurlijk was het mooi meegenomen dat hij ook nog een paar nummers kon meepikken van een nieuwe act of van één of andere lawaai- of cultbandje. Hij was niet alleen een professional, maar even goed een gepassioneerd liefhebber.

Een paar maanden nadat TivoliVredenburg was opengegaan, kwam Ries de gelederen versterken in de nazomer van 2014. Een overzichtelijke baan bij het Universiteitsmuseum gaf hij op om hier te komen pionieren. Aan Ries de taak om de productieafdeling op te zetten. Wat dat inhield, wist hij maar al te goed. Als hoofd Techniek van de Ijsbreker in Amsterdam had hij in 2005 een vergelijkbaar kunstje geflikt; hij had de overstap naar het splinternieuwe Muziekgebouw aan 't IJ voorbereid, begeleid én vormgegeven. Daar had hij de

hectiek en de chaos van zo'n beginfase aan den lijve ondervonden. Het maakte dat hij even aarzelde voordat hij toehapte. Heel even maar, want Ries miste de muziekwereld. En het bloed kruipt waar het niet gaan kan: in zekere zin pakte hij de draad weer op. Ries ging terug naar zijn *roots*, naar Vredenburg, toen nog Muziekcentrum Vredenburg, waar hij in 1986 zijn carrière begon als schilder en podium-assistent. Aan dat schilderen had hij trouwens een pesthekel. Maar in dezelfde tijd werd wel de basis gelegd voor een voorliefde die nooit meer is weggegaan. Zo bekeken was Ries een podiumbeest, hij was verknocht aan de muziek en aan zijn werk.

Een vlucht in de tijd: Ries die een enorme kamerplant door het gebouw zeult, eigenlijk te groot om in je eentje te versjouden. Zomaar een beeld, van een willekeurig moment, op wat zijn laatste werkdag zou blijken te zijn. Die plant, afkomstig uit een van de foyers, was voor zangeres Oum, die een week geleden in Hertz optrad en de sfeer op het podium wat huiselijker wilde maken. Natuurlijk fikste Ries dat. Dat soort details vond hij belangrijk. Vanzelfsprekend. Hij stelde zich ten dienste van het grote geheel. Hij wist: een kleinigheid – lees: de gemoedsrust van een artiest – kan een avond maken of breken. Hij voelde zich daar uitermate verantwoordelijk voor.

Ries was een bijzonder fijne collega. Hij was betrokken, positief, zorgzaam, aardig - een mensenmens. Als iemand uit zijn team te kampen had met ziekte of tegenslag, stond hij onmiddellijk klaar. Het welzijn van zijn mensen had voor hem prioriteit. Hij was *one of the guys* – of om in voetbaltermen te spreken: hij was een speler-coach.

Hoe ver dat kon gaan, bleek bij het personeelsfeest in 2019, het jaarlijkse verkleedfeest van TivoliVredenburg. Alle medewerkers van de afdeling productie zouden als de Noorse black metal band 'Mayhem' verkleed gaan: iedereen in het zwart, compleet met zwarte en witte schmink – ze hadden de kunst op YouTube afgekeken. Ries vond eerst maar niks, maar gaf zich toch gewonnen. Okay, voor één keer níet als Willem van Hanegem... maar zwaar de make-up in dus. Z'n team had een topavond en won – terecht – de eerste prijs in de categorie 'beste groep'.

Sinds drie maanden was hij aan het werk als producent. Ries was terug op de vloer, als producent. Die verandering was niet makkelijk voor hem, maar hij stapte over zijn schaduw heen. Om het nieuwe elan te vieren en Ries te verwelkomen in zijn nieuwe rol, wilden zijn collega's hem uitgebreid in het zonnetje te zetten. In het geheim bereidden ze een feestelijk onthaal voor, voor wat nu bleek zijn laatste avond. Dionne, Bert en Sieuwe vertellen er zo meer over. Ries genoot daarvan met volle teugen, hij was ontroerd en dankbaar.

Het beeld van die breed lachende Ries tussen zijn geliefde collega's bewaren we hier met elkaar, koesteren we en geven we door. Het was Ries op zijn best.